

ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΗΣ ΒΟΥΝΟΠΛΑΓΙΑΣ

Σπιτάκι τῆς βουνοπλαγιαῖς, ἐρημικὸ σπιτάκι

Πῶς σ' ἄφησαν μονάχο κι ὄρφανό ;

Βλέπω τὰ παραθύρια σου κλειστά, σβυστὸ τὸ τζάκι

Κάθε φορὰ σιμά σου ὅταν περνῶ.

Κανένας δὲ σὲ χαίρεται· τὰ λιγοστὰ δεντρά σου

Στέκουνται σὰν ἀχαΐδευτα παιδιὰ,

Καὶ σοῦ στολίζουν πένθιμα τὴ μαύρη μοναξιὰ σου·

Ἡ κουκουβάγια κλαίει μέσ' στὰ κλαδιά.

Καὶ ὁμως αὐτοὶ ποὺ σ' ἔχτισαν δὲ διάλεξαν στὴν τύχη

Τὴν ἱερὴ τοῦ δάσους σιωπὴ·

Γιὰ νὰ ξεφύγουν θὰ ἤρθανε τοῦ φθόνου τ' ἄγριο νύχι

Κάτω ἀπὸ τὴν ξυλένια σου σκεπή.

Ἐδῶ ἡ ζωὴ θὰ διάβαινε γλυκειά, σὰν παραμῦθι,

Τὶ λόγια νάκουστῆκαν, τὶ φιλιὰ !

Νοιώθω πὼς κλᾶμα ἐρωτικὸ τριγύρω σου ἐξεχύθη,

Νοιώθω παντοῦ σβυσμένη μιὰ φωτιά.

Σβυσμένη ! ποὺς τὴν ἔσβυσε ; Ἡ καταλύτρα ἡ Μοῖρα ;

Ὁ Χάρος ; Τάχα ἡ ἴδια τῶν πνοή ;

Κι ἀπὸ τὴν ἀλογάριαστη τοῦ πάθους τὴν πλημμύρα

Δὲν σώζετ' οὔτε μιὰ γλυκειά βοή ;

Δικό μου ἂν ἦσουν, πλάϊ σου θὰρχόμουνε νὰ ζήσω

Σπιτάκι ριμαγμένο, σιωπηλό,

Καὶ δίχως τὶς παληὲς χαρὲς ποτὲ νὰ σοῦ ξυπνήσω

Θᾶξερα ἐγὼ μαζύ σου νὰ μιλῶ,

Γιὰ ὅλα τὰ ὥραϊα ποὺ φεύγουνε χωρὶς νὰ μᾶς πονοῦνε,

Χωρὶς καμμιὰ νὰ δώσουν προσοχή,

Γιὰ ὅλα τὰ ὥραϊα ποὺ φεύγουνε χωρὶς νὰ στοχαστοῦνε

Πὼς ἔχουν καὶ τὰ σπίτια μιὰ ψυχή...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ